

Den gamle och pistolen

av Rolf Fällström

Jag går hastigt över Mariatorget på väg mot pendeltåget. Som vanligt är det ett myller av A-lagare, lekande barn, förälskade par, boulespelare, gamla, unga och ensamma som läser, äter glass eller bara vilar.

Framför mig hör jag ett pangande. Snart ser jag. En liten kille skjuter på allt han ser med sin knallpulverpistol. Framför honom går hans mamma. Av de snabba stegen att döma har hon redan gett upp. Skjutandet från grabben hennes går inte att stoppa. Bäst därför att så snabbt som möjligt komma bort från allt folk.

Någonstans i myllret kommer en man haltande på kryckor i min riktning. Han är gammal. Och av utseendet att döma har han levt på ett sådant sätt att han också ser äldre ut än han är. När jag kommer nära, känner jag att den hängiga gråsvarta kostymen är det enda plagg han brukar använda.

Ingen bryr sig om eller ens ser gubben. Han får dock syn på grabben. Pangandet verkar väcka något dimmigt minne till liv. Han stannar till när grabben går förbi. Signalerar lite tafatt och ryckigt med kroppen för att väcka den lille grabbens uppmärksamhet.

Men den unge cowboyn har siktat in Tor där han står med sin hammare som staty i fontänen och avlossar ett antal skott.

Då tar gubben upp höger krycka. Siktar lite med den. Sedan skickar han upp den högt så den gör ett elegant varv i luften. Han fångar den, smacker belåtet med sina torra läppar och tittar bort mot grabben.

Han har naturligtvis inte sett något. För honom existerar bara knallpulverpistolen och nästa offer.

Vad den gamle tänkte vet jag naturligtvis inte. Men nog såg han lycklig ut. För ett ögonblick.